

Calendaris d'advent

Estar preparat per a la vida moderna no és fàcil, necessites una posada al dia constant i en tots els àmbits, no ho atrapes. Començo a entendre aquell que es queixava tot dient: «ara que havia après a dir *penícula* va i n'hi diuen *flin*». Podria dir el mateix aplicat a cinquanta mil coses. L'altre dia, sense anar més lluny, em ve la meva amiga Eli i em diu que aquella tarda anava a veure els seus nebots, a dur-los el seu calendari d'advent. «Un calendari d'advent?... però què collons és això?». Llavors m'ho va explicar. Era la primera notícia que en tenia i el primer cop que en sentia parlar. Doncs vet aquí que, per una d'aquelles casualitats de la vida, l'endemà m'apareix un petit reportatge a la tele explicant l'auge d'aquesta tradició. Una tradició importada, com tantes altres, tot i que en aquest cas ens arriba d'Europa, més en concret d'Alemanya. Tibant de Wikipèdia puc dir que un «calendari d'advent és un calendari de *compte enrere* utilitzat a l'advent per preparar-se pel Nadal. Una mena de calendaris molt adients quan la gent no sabia comptar i eren utilitzats davant les festivitats importants. En alguns llocs se segueixen utilitzant com a tradició. Poden tenir diverses formes però tots tenen en comú haver de canviar alguna cosa (obrir una finestra, tallar o despenjar un element, encendre una espelma...) cada dia fins que arribi el dia assenyalat».

M'imagino que el calendari d'advent és pot convertir aviat en una nova moda, una cosa semblant a l'arbre dels desitjos, que és una altre invent del qual sento parlar des de fa alguns nadals i que m'imagino que anirà agafant embranzida per tenir-nos a tots entretinguts. Que en el fons és del que es tracta, d'estar entretinguts. Altra cosa és que hi hagi un coneixement general del que és l'advent. Molt em temo que si féssim una enquesta veuríem que és tan desconegut com la pentecosta i altres termes del llenguatge litúrgic que la majoria no hem sabut mai què volien dir. A partir d'ara l'advent anirà lligat a un calendari, com la quaresma ho està al bacallà i els bunyols de vent per als que ja tenim una edat. Una edat per a la qual la moda d'aquests calendaris arriba massa tard. Soc del temps del calendari dels pagesos, del de la Pirelli i dels de butxaca, i no en necessito cap més.